

Rigsdagstidenden, begynder med at citere meget korrekt de Ord, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Pöngel) har brugt, men dernæst i den senere Motivering underkaster dem en lille Forandring. Forandrede lyde Ordene saaledes: „Det ærede Medlem har i Almindelighed udtalt sin Opfattelse om Skrueræftere og sagt, at han for sin Del fandt Skrueræfteren foragtelig, og han har søiet til: saaledes som Skrueræfteren var bleven skildret under den foreliggende Sag.“ Det forekommer mig, at det er ganske interessant at lægge Mærke til, at der gaar et Ord ind, „i Almindelighed“, og et Ord ud, nemlig: „i dette konkrete Tilfælde“; thi „konkret“ og „almindelig“ ere netop temmelig ubetinget Modsatninger. Konkret defineres i en større anset Ord bog: hvad der viser sig hos de individuelle Gjenstande. Det er altsaa det Modsatte af abstrakt, og at sige Noget i Almindelighed og noget Abstrakt turde være det Samme. Nu er der altsaa netop kommet det Ord ind, som det kunde have været ganske heldigt havde været i Udtalelsen fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, medens der er faldet et Ord ud, som han virkelig har brugt, og som det turde have en Del Interesse at fastholde, at han har brugt. Jeg kan ikke se Andet, end at netop Anvendelsen af Ordet konkret har aldeles utvivlsomt vist, at der var sigtet til disse bestemte 37 Herrer, eller det er maaske kun 35 eller 33, det skal jeg lade være usagt; det er jo muligt efter de Oplysninger, der ere fremkomne, og det vil i saa Fald være til Trøst for det ærede Medlem fra Hobro (Schjøth), at der altsaa ikke bliver Tale om 37 Sager, men maaske om nogle færre; det kunde maaske stemme ham noget mildere overfor dette Spørgsmaal. Naar jeg videre ser, hvorledes den ærede Ordfører gennem Signelser søger at støtte sin Indstilling, kan jeg ikke sige Andet, end jeg synes, det er noget spinkelt, det han kom med. Den ærede Ordfører siger: Hvis et Medlem her i denne Sal under en Forhandling om Brændevinsudskænkning sagde: „Seg betragter Drankeren, saaledes som han er skildret under denne Sag, som en foragtelig Person, skulde saa samtlige Landets Drankere deraf have Anledning til at komme og ville jagsøge vedkommende Medlem?“ Man behøver ikke at være meget skarpsindig for kunne se, at dette er noget ganske Andet, der her tales om. Naar der tales om Drankeren, som han var skildret under den nævnte Sag, maatte det være et bestemt enkelt Tilfælde, der sigtedes til, og hvis et Medlem da sigtede alle dem, der i

denne Sag vare betegnede som Drankere, og betegnede dem som foragtelige Personer, kunde ikke samtlige Landets Drankere jagsøge ham, men de Folk, der vare blevene betegnede som Drankere og som foragtelige Personer, maatte kunne jagsøge ham. Saa sagde den ærede Ordfører: „Eller hvis under en anden Sag et Medlem sagde, at Selvbefattere forekom ham at være naragtige Personer, skulde saa alle 50,000, eller hvormange der er af Selvbefatterne, kunne anlægge Sag mod vedkommende Medlem?“ Men det er jo igjen noget Andet. Hvis et Medlem brugte et Ord som det nævnte, saa var det ikke aldeles ubetinget fornærmeligt — jeg veed ikke, om Ordet „naragtig“ er fornærmeligt, det er et Udtryk, som allerede er en hel Del afdæmpet, i Sammenligning med Ordet „foragteligt“ — men havde han brugt Ordet foragteligt overfor nogle bestemte Selvbefattere, om bestemte Folk, som havde foretaget sig Et eller Andet, og han havde karakteriseret deres Færd som foragtelig, saa kan han være vis paa, at han vilde blive dømt af Domstolene og vistnok ogsaa af alle hæderlige Medlemmer, det tvivler jeg ikke om. Endvidere fremhævede den ærede Ordfører, at det skulde være en Undtagelse og ikke Reglen, at en Rigsdagsmand kunde drages til Ansvar for de juridiske Domstole for sine Udtalelser paa Thinget. Det er allerede berørt af det ærede Medlem for Kjöbenhavns 7de Valgkreds (Halkier), at dette fremgaar egentlig ikke af Grundlovens § 57, og til yderligere Støtte skal jeg anføre, at de Ord, der indeholdes i Grundlovens § 57: „For sine Ytringer paa Rigsdagen kan intet af dets Medlemmer uden Thingets Samtykke drages til Ansvar udenfor Samme“ i en paafaldende Grad ligne de Ord, der findes i § 12 af Folke-thingets Forretningsorden: „Ingen maa under denne Behandling — det er 1ste Behandling, der er Tale om — tale mere end 2 Gange uden Thingets Samtykke“. Jeg vil nu spørge de Herrer, om det er blevet til Undtagelse i dette Thing, at der tales mere end 2 Gange af et enkelt Medlem under en 1ste Behandling? Jeg tror, man maa indrømme, at det er blevet en temmelig almindelig Regel. Jeg har i alt Fald i de to Aar, jeg har siddet her i Thinget, ikke en eneste Gang hørt, at Thinget er faldet paa at nægte Tilladelsen til at tale mere end 2 Gange. Jeg har hørt Medlemmer forlange Ordet, jeg tror 10 Gange, saa mange Gange, at Formanden har opgivet at tælle dem, og naar Samtykket er blevet forlangt, er det ikke blevet gjort gjældende, at det kun undtagelsesvis